

NAGY GÁSPÁR

Éjszakáimban lámpafény

Németh László halhatatlan szellemének

*A lámpafény imbolygó ködében
felforrósodtak a jégverem szobák,
s velem olvastak hajnal-reggelig
az álmos birsbefőttek mögött is
nagy álmú ember-geológiák.*

*Ahogy a mélység kútjai buzogtak,
azok a Németh László-éjszakák! –
az ősziék, a téliek,
amikor a hű csillagok nyomán
írók rajzoltak: újak, régiek.*

*És micsoda nagy mondatokból
olvadt ki a magyar Géniusz
veleje-zamata,
szurok-ezüstje:
sorsverte színe-java!*

*De profundis szólva szót
virrasztott velem
a földim-Berzsenyi,
meg az erdélyi sziget
árva Bethlenjei.*

*És időben aztán egyre közelebb
Széchenyi, Kemény és Katona,
de legelől:
Ady és Móricz maga,
kiben még csodált kortársat talált a parola.*

*Így vezetgetett engem is:
kései didergő diákat,
szemet gyötrető lámpafénynél
szólt a romolhatatlan katedráról:
fedezzem föl a világot!*

*Mert az agyvelő lángja
bevilágított csalános erdőt,
szűk magyar horhosokat;
zsombékban, szlken még termőt
keresett és talált is sokat.*

*Iránytűjének mágnesében
mindig a szellem csillag-súlya állt,
ezért az organizátor hős igyekezete,
hogy halálai közt hányszor győzi le a halált:
bizonyosság rá a Tanú 17 füzete.*

*Egyszer memoriterként megtanultam
beköszöntőjét, sokáig betéve fújtam
ezt a csakazértis, bátor nagy lélegzetet,
ahol a lélek a mondaton túl van,
és az ész már mindennel számot vetett.*

*A szív meg leszámolt eleitől fogva,
idővel, bajjal, üldözőkkel:
a férfi a halál suhogó árnyékában élt,
bár igazán sose halt meg,
de azért jobb és értőbb utókort remélt!*
(2001)